

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Quanta cum animi corporisque reverentia precatus sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

officio continendus est; sed etiam ante orationem, illius motus componendi, & ipsum cor nostrum, quoad licet, omni affectu inordinato liberandum. Alioqui enim tenet non poterit, etiam inter orandum, ne pro sua instabilitate, ad ea quæ diligit aufugiat, & nos sine sensu ac gustu rerum, quas contemplandas susceperamus, relinquat. Id quod

Psal. 39.

bique suo experimento compererat Propheta Regius, qui subinde de cordis sui fuga quæritur; adeoq; post liberatam, & ingentia DEI promissa, cum totum cor suum in gratiam actionem coram DEO effunderet, insolita quadam loquentis

1. Reg. 7.

In ps. 85.

figurâ usus est, dicens: *Propterea invenit servus tuus cor suum, ut ornaret te oratione hac, ubi ingeniosè S. Augustinus: Invenire (inquit) se dixit cor suum, quasi soleret ab eo fugere, & ille sequi quasi fugitivum, & non posse comprehendere, & clamare ad Dominum: Quoniam cor meum dereliquit me.*

In hac igitur attentione inter orandum procuranda, uti magnum momentum, ita multa opera ponenda est: ne animo vanis cogitationibus abstracto atque distracto, pereat omnis contemplationis suavitas; quemadmodum scriptum est: *Musca morientes perdunt suavitatem unguenti.* Quorum circa te volitantium & obstrepentium importunitate vexatus, cave eis cedas aut acquiescas, sed usque constans in precandi studio persistas, ut quamvis per eas sapor obtundatur divinæ dulcedinis, non tamen omnino pereat fructus orationis.

Eccl. 10.

§. 2.

Quanta cum animi corporisq; reverentia precatus sit?

Secundo loco perpende; quantam ad orandum reverentiam, tum interiorem, tum exteriorem Salvator noster attulerit. De exteriore (quæ etiam interioris effectus & indicium est) testes habes Evangelistas; quorum alter refert, eum in horto Gethsemani positus genibus orasse, alter proci-

in faciem suam: ut appareat, illum orationis initio abjecisse se in genua; tum, auctâ præsentis & offensi Numinis reverentiâ, prono corpore humi abjectum, super faciem suam procubuisse. Sive illum dicas, susceptæ naturæ humilitatem agnoscentem, ut de Moyse legimus, faciem suam abscondisse, non ausum intueri contra DEUM, aut etiam in terram procidisse, veluti (quod de se ait B. Job) pondus immensum divinæ Majestatis non ferentem: sive illum potius degravabat peccatorum totius mundi moles, ipsius tanquam humeris imposita: eorumq; sanie ac fœditate quasi dehonestatum in Patris conspectu se contuens, præ verecundia nolebat vel oculos ad cœlum levare, quasi eo nomine ac specie, dignus non esset videre altitudinem cœli, aut Numinis irati non posset vultum sustinere.

Matth: 26.

Exod: 3.

cap: 31.

Quæ nimirum tria, Patris inquam æterni, coram quo comparebat, majestatem ac potentiam; humanæ naturæ, in qua apparebat, & secundum quam tractabat cum Patre, vilitatem atque infirmitatem; divinæ offensæ, quam expiandam in se susceperat, granditatem atque indignitatem; quò ille intimiùs profundiusq; penetrabat, hoc se coram illo deprimebat magis, & majori pudore, confusione, reverentiâ paternis se oculis repræsentabat. Quam proinde summam divini Numinis in DEI Filio Patrem deprecante reverentiam commendat Apostolus, dum ait: *Qui in diebus carnis sue, preces supplicationesq; ad eum, qui possit illum salvum facere à morte, cum clamore valido & lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia.* Quæ verba nonnulli etiam de oratione in horto intelligunt.

Hebr: 5.

Hinc autem, itidem in usus nostros, licebit in hunc ferè modum ratiocinari.

Primò enim, si DEI Filius, Dominus Majestatis & Rex gloriæ, sub quo curvantur qui portant orbem, id cum tanta facit sui circumspèctione, submissione, verecundia, ut toto in.

Job 9.

in.

in terram curvetur corpore, & in faciem suam abjectus ac pronus jaceat, præ timore ac reverentia illius supremæ & infinitæ majestatis: quid nos inter precandum facere convenit, qui ad ipsum, etiam ut hominem comparati, nihil nisi vermiculi hamæ repentes, aut vilissimi culices sumus?

Et verò quid hoc tandem rei est? aut quæ ista facti vel cogitatus insolentia? Pulvis & cinis affectat congressum Dæi sui; imò (ut sic dicam) neque rotum pulveris granum.

Sap. 11. Nam si, ut loquitur divina Scriptura: *tantum momentum statera, sic est ante DEUM orbis terrarum: si omnes gentes*

Isai. 40. *quasi stilla situla, & quasi nihilum sic sunt coram eo, & insula quasi pulvis exiguus: quota ego sum, aut quis alius istius pulveris particula, istius stillæ portio, istius quasi nihili factio?*

Et tamen plerosque videas in ejus conspectu, cuius gloriæ throno trepidi assistunt cæli Principes, & ipsi Seraphini vultum ac pedes alis obtegunt, quasi non sine pudore aliquo coram infinita illa majestate apparentes; videas inquam plerosque mortales, in composito corpore, erectæ cervicæ, inverecundo vultu, vagis oculis, alienis cogitationibus, aut fabulis etiam occupatos, ante DEUM assistere, & ipsi quoque divinissimo Sacrificio, quid istic sanè rei agatur, nihil pensi habentes, interesse. At ubi mens nostra, ubi sensus est? aut (ut id potius aptiusque cum S. Hieronymo dicam) *ubi fides?* Siquidem is Beatus Doctor, Christianorum ea in parte socordiam inculpans, primam ejus mali originem

Dial. contr. Lucif. in Fidei languorem torporémque refert, his verbis: *Ad orationem assisto. Non omnem, si non crederem. Sed si verè crederem, illud cor quo DEUS videtur, mundarem; manibus tenderem pectus, genas lacrymis rigarem, corpore inborrescerem, ore pallerem, jacerem ad Domini pedes, eosque fletu perfunderem, harerem certè trunco crucis, nec prius amitterem, quam misericordiam impetrarem. Nunc verò (subdit) creberrimè in oratione mea, aut per porticus deambulo, aut de sanore dis-*
pato,

puto, aut abductus turpi cogitatione, etiam qua dictu erubescenda sunt, gero. Ubi est fides? sicine putamus orasse Jonam? sic tres pueros? sic Danielem inter leones? sic certè latronem in cruce? Addere possumus in rem nostram: Sic Christum in horto?

Secundò: Si idem ipse DEI Filius, quòd umbram præferret peccatoris, seq; alienis agnosceret specie tenus cooptum sceleribus, non audet vel oculos ad cælum levare, neque stare in Patris conspectu, sed præ paterni vultus reverentia, sese ejus oculis quodammodo subducere nititur, & tantum non intra terræ sinum absconditur: in quam abyssi profunditatem nos projicere debemus, cum nobis coram Deo comparandū est; qui non nomine tenus aut specie, sed re ipsa veris & magnis & plurimis infecti criminibus, ac propudiosè contaminati sumus? Nam si (quod jam proximè dicebamus) ut puri videamur & innocentes, tamen ipsa naturæ nostræ conditione, ob infinitum ejus à prima illa & infinita substantia recessum, quasi nihilum sic sumus coram DEO: cum jam per quamlibet admissam culpam, uti commentantur SS. Doctores, ad nihilum rursus redacti, profundiusq; in nihili abyssum devoluti, & tanquam minus nihilo facti sumus; quid tandem nostri superesse, vel quo apud DEUM nos loco fore arbitremur; aut quâ specie formæ deniq;, in divinis oculis apparituros existimemus? Sanè id unum restare videtur, ut ex Sancti Ignatij meditatione, inspecta *Med. de peccat.* corruptione mei totius, summo pudore atque horrore confusus, in DEI conspectu *me tanquam* putens *ulcus, sive horribile apostema esse ducam, ex quo tanta sanies peccatorum, tanta vitiorum lues defluerit.*

Tertiò: Proinde ad reverentiam divini Numinis in ejus præsentia conciliandam retinendamq;, ante orationem præparandus est animus, & quis, ad quem, quamobrem accedas, diligentius cogitandum. Quam in rem utile ejus-

Addit. ad 1. hebdom. jusdem S. Ignatij monitum est: ut à loco futura meditationis uno vel gemino adhuc passu distans, animo sursum elevato, considerem Dominum meum JESUM, ut presentem & spectantem quidnam acturus sim; cui reverentiam cum humili gestu exhibere debeam. Quasi videlicet illis me incitem Propheta

Psalm. 94. verbis: *Venite adoremus & procidamus ante DEUM, ploremus coram Domino qui fecit nos: quia ipse est Dominus DEUS*

cap. 10. *oster.* Scitè quippe dictum est à B. F. Ægidio Assisiatè, quod inter aureas ejus sententias circumfertur: *Qui noscitur onare, non cognoscit DEUM.* Qui enim DEI infinitam Majestatem, bonitatem, justitiam, pulchritudinem, suavitatem, & tot alias timoris, reverentiæ, fiducia, amoris, causas aliquatenus perspectas habeat, suamq; cum illis abjectionem, infirmitatem, malitiam comparet, earumque rerum notionibus imbutam mentem ad meditandum adterrat; huic profectò inter precandum, neque reverentia attentivè animi deerit, neque Sanctorum affectuum argumenta deficient; sed omni animi abductione & aberratione seclusà, orationis suæ desideratum fructum inveniet.

§. 3.

Quantà animi devotione atque fervore oraverit?

Tertio loco attende: quantà animi devotione, contentione ac fervore oraverit. Quod ex his possumus non difficulter intelligere. Primò; ex illa tum interiori tum exteriori reverentia, quæ se ad orandum composuit, & per omne tempus, quod orando insumpsit, retinuit. Secundò: ex illis crebrò iteratis ad Patrem aspirationibus, animi concitati atque inflammati indicibus: *Abba Pater; Pater mihi; si possibile est, &c.* Tertio: ex eo, quòd ereditu pronum sit, eum multo cum fletu & calidis lacrymis orasse: quando & præ animi teneritudine, indolisq; benignitate, videretur ad fletum naturaliter fuisse proclivior, & ea jam oculis ob-